

Въ огговоръ на тия слова на поета, българскитѣ ветерани въ тоя день 16 септемврий, день на прославената епопея на Шипка, чествуваха своя генералъ-началникъ съ слѣдния адресъ :

„На Негово Високопрѣвѣзходителство
ГЕНЕРАЛЪ НИКОЛАЙ ГРИГОРЬЕВИЧЪ СТОЛѢТОВЪ
отъ признателнитѣ български опълченци.

Ваше Високопрѣвѣзходителство, Глжбокоуважаемый Николай Григорьевичъ,

„Настоящото събитие — освѣтяване храма-памятникъ, изъ който на вѣчни врѣмена ще се разнася благовѣстъ и напомня на православния миръ, че тукъ, на Шипка, шепа Орловци, Брянци и Опълченци изпрѣчиха съ желѣзнитѣ си юнашки гърди непроходима стѣна на азиатския варваринъ и никога повече той не може да я прѣмине, е за българския народъ отъ рода на ония, които вѣчно живѣятъ въ паметъта на народитѣ и обезсмъртяватъ се въ паметниците на народното гържество. Това историческо събитие издига и въ живота на опълченцитѣ единъ моментъ, който ни прѣдставя случай още веднажъ, подиръ 25 години, да видимъ своя славенъ учителъ, храбъръ и неустрашимъ войвода.“

„Вашето присѣствие тукъ възкреси въ паметъта ни, като живи, събития, които ние заедно съ Васъ прѣживѣхме на 6 май 1877 година, когато Вие колѣнопрѣклонно приехте Самарското знаме, тая двойна народна светиня, и подъ него дадохте клетва, че свето ще изпълните войнишкия си дългъ : да сложите коститѣ си за защитата на светия кръстъ, Царя и отечеството. Спомняме си живо образа на любимия